

Bemærkninger til et Udkast til Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller.

Lovgivningen har siden Christian V.s Lov kun lidet beskæftiget sig med Formueforholdet mellem Ægtefæller. Naar bortses fra Bestemmelser om Skifte i Anledning af Død, Skilsmisse og Separation og om Afgang til at hense i uskiftet Bo, er Loven af 7de Maj 1880 om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed, den eneste Lovbestemmelse af væsentlig Betydning for dette Forhold siden Lovbogen. Indtil den udkom, hvilede den hele Ordning af Forholdet udelukkende paa Chr. V.s Lov, saaledes som dennes usfuldstændige og paa flere Punkter mindre tydelige Bestemmelser vare blevne opfattede og anvendte i lang Praksis. Fuldstændigt Formuefællesskab, Mandens Raadighed over Boet og Hustruens Amyndighed vare, som bekendt, Hovedgrundtrækkene i Ordningen. Men ved Siden heraf har det dog til alle Tider været antaget, at det stod Ægtefællerne frit for ved Ægtepagt at ordne Forholdet anderledes, og navnlig at anordne fuldstændigt Særeje eller et mere eller mindre indskrænket Formuefællesskab. Kun har det været omtvistet, i hvilket Omfang kongelig Konfirmation var nødvendig for at sikre den trufulde Ordning i alle Retninger baade over for Parterne selv og over for Tredjemand. Men nogen alvorlig Hindring for Ordningen af Forholdet paa en fra den almindelige Regel afvigende Maade medførte Fordringen om kongelig Konfirmation ikke, da den uden Vanskelighed kunde erholdes. Indtil for en hel eller halv Snes Aar siden vare Ægtepagter hyderst sjældne, og fra den legale Ordning forekom der kun saa Udstaaelser. Trangen til at sikre navnlig Hustruens Formue, for saa vidt som den hidvorte fra Arv eller Gave, hvilket var det sædvanlige, tilfredsstillendes ved, at der af Arvelader eller Giver blev forestrevet dens Baandlæggelse, sædvanligvis ved Indsættelse i Overformynderiet, hvilket dog for Livsarvingers Vedkommende udtrævede Konfirmation i Henhold til Fdg. 21de Maj 1845 § 28. I og for sig medførte Baandlæggelsen ikke, at den baandlagte Formue var uden for Formuefællesskabet, men dette kunde bestemmes af Arvelader eller Giver, og for Tvangsarvingers Vedkommende antoges

det, at Konfirmationen efter Fdg. 21de Maj 1845 § 28 kunde medomfatte dette.

I de senere Tider og navnlig efter at det er bleven bestemt, at Konfirmation paa Ægtepagter meddeles gratis, ere saadanne blevne langt hyppigere end forhen, og benyttes ikke blot, hvor der paa den ene eller den anden Side, navnlig Hustruens, er nogen Formue af Betydning, men ogsaa i et stort Antal af Tilfælde, hvor der egentlig af Hustruen kun indføres i Ægtefællet et Indbo, om hvilket det da bestemmes, at det skal være hendes Særeje og saaledes undraget Forsøgning af Mandens nuværende eller tilkommende Kreditorer.

Den ret hyppige og tiltagende Brug af Ægtepagt har medført, at Formueforholdet mellem Ægtefæller ikke længere har den simple og ensartede Skikkelse som hidtil, og at mange Spørgsmaal opstaa, navnlig vedrørende Særeje, paa hvilke den gamle Rets simple Regler enten ikke give noget Svar eller et ikke med Forholdets Natur passende. I nær Sammenhæng med Særejet og Raadigheden over dette staar dernæst et andet Forhold, som næppe længere kan opretholdes paa den gamle Maade, nemlig den gifte Kvindes Amyndighed. Efter at den ugifte Kvinde ved Lov 29de December 1857 har opnaaet Myndighed i alt væsentligt paa samme Maade som Manden, er det naturligt, at man har haft ondt ved at forlige sig med den gifte Kones bestandige Amyndighed, især da det let lader sig paavise, at Hustruens Myndighed ikke er uforenelig med Mandens Raadighed over Fællesboet, en Raadighed, som det ikke gaar an at betage ham, om end visse Begrænsninger af den muligvis kunne tilstedes. Praktisk Betydning faar hendes Myndighed dels med Hensyn til Raadigheden over hendes Særeje — hvorved dog bemærkes, at allerede nu Ægtepagter kunne konfirmeres, hvorved fuld Raadighed over Særejet indrømmes Hustruen — dels derved, at hun kan forpligte sig personlig med den Virkning, at Skyldsigørelse kan søges af hendes Løb i Fællesboet, naar det stiftes. Det er derfor naturligt, at den gældende Rets Regler om Formueforholdet mellem Ægtefæller trænge til Udvidelse og Forandring.